

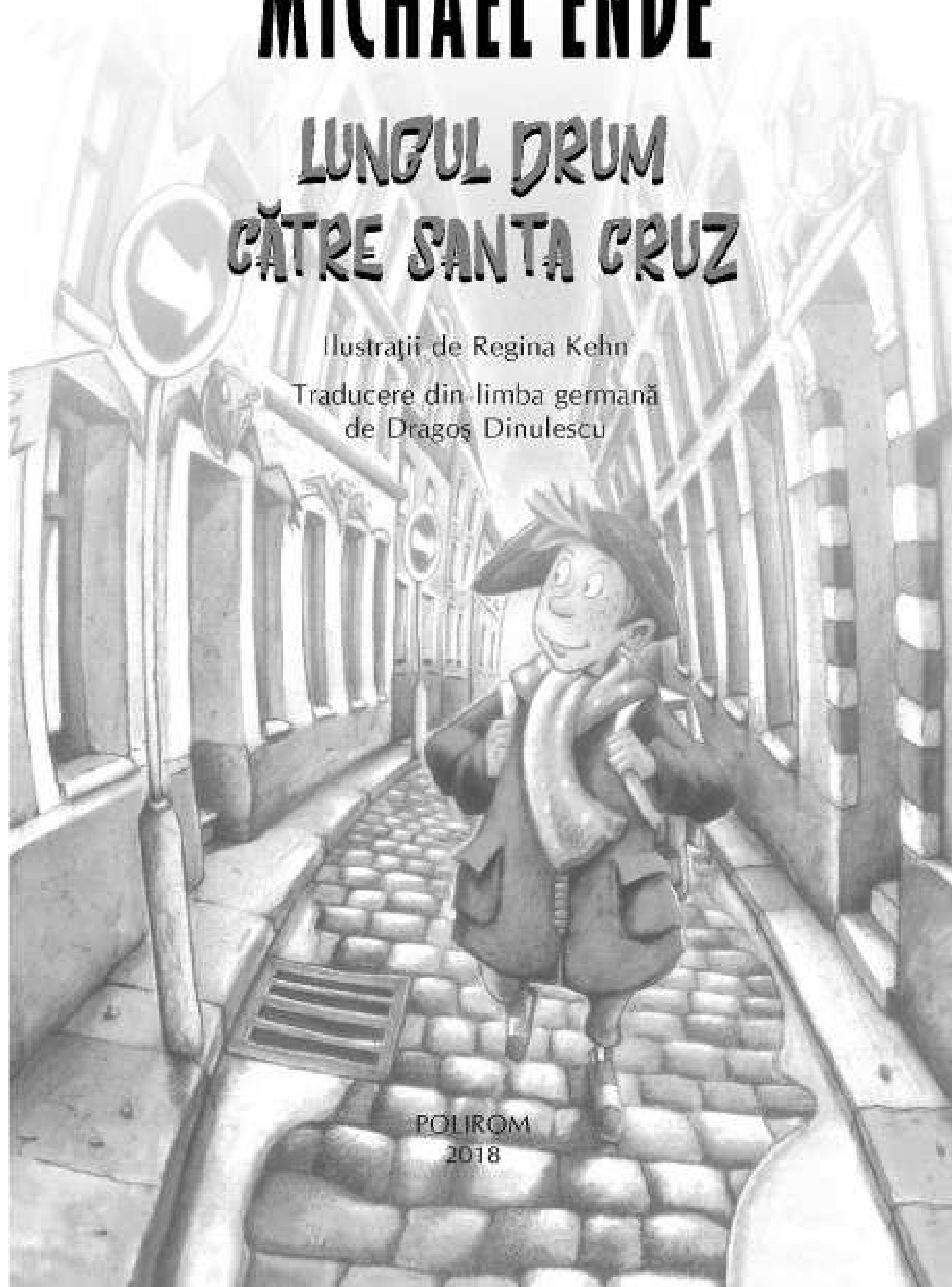
MICHAEL ENDE

LUNGUL DRUM CĂTRE SANTA CRUZ

Ilustrații de Regina Kehn

Traducere din limba germană
de Dragoș Dinulescu

POLIROM
2018

Asta îl făcu pe Hermann să i se năzară că, de fapt, așa o ținuse și zilele trecute semaforul ăsta, *tot într-un roșu. Poate că nu mai mergea ca lumea. Și ce, nu se mai întâmplă? Ba cum să nu! Sunt unele semafoare care, ore-n șir, arată aceeași culoare. Și uite așa se ajunge că se blochează toată circulația mașinilor și-ncepe o adevărată nebunie. Și asta ține până când apare un specialist, un tehnician trimis de la Societatea Centrală a Semafoarelor din Trafic, care face ordine în toată harababura iscată. Dar cine știe dacă nu cumva tocmai azi omul ăsta n-o fi prins cu vreo treabă prin alt loc. Și, la urma urmelor, locul ăsta ar putea fi foarte bine undeva pe la munte. Ceea ce ar însemna, nu-i așa, că ar fi nevoie chiar de vreun elicopter cu care să fie căutat și adus aici, în oraș. Ei, și ce s-ar întâmpla dacă toate semafoarele din oraș sau poate chiar din țara întreagă ar rămâne așa, înțepenite într-o culoare, iar asta din cauza unor mâini criminale ale unor agenți străini, care s-ar ține de sabotaje. Că doar se știe ce aparate a-ntâia au ăștia, unele cu radiații speciale. Și trebuie să fie clar pentru toată lumea că, atâta vreme cât nu le e descoperit sediul central secret, nici n-ar mai funcționa nimic ca lumea, nu?*

Acum, spuneți și voi dacă ar fi fost drept să i se fi cerut lui Hermann al nostru să prindă rădăcini

acolo, la marginea străzii, murat bine de ploaia ce nu înceta să cadă și așteptând ce? Cumva sfârșitul poveștii? *Să fi încercat totuși să traverseze strada așa, pe roșu? A, nu! Asta nu, în nici un caz! Nici măcar profesorii n-ar fi îndrăznit să-i ceară vreunui elev așa ceva. Și, dacă stăteai și te gândeai bine, chiar ei erau ăia care-i dădăceau mereu pe elevi cum că „pe roșu nu se traversează niciodată strada”. Asta ar mai fi lipsit acum, să se fi făcut așa, deodată, că au uitat regula!*

Asta ar fi fost chiar culmea! Cum adică? Să se răzgândească acum numai fiindcă era vorba de orele lor? O dată așa și altă dată altfel, după cum le pica lor bine? Nu, nu, nu, chestia asta nu mergea cu Hermann! S-o creadă ei! El, unul, mai degrabă s-ar fi întors din drum și ar fi apucat-o alene către casă sau naiba știe în ce altă direcție. În nici un caz n-ar fi traversat însă „pe roșu”.

Și totuși, ca mare scamator ce tocmai devenise, Hermann hotărî să facă o ultimă încercare. Să-și pună

adică la lucru teribila forță a gândului care zăcea în el, pentru a da peste cap mârșavele planuri ale agenților străini.

Fixă semaforul cu privirea lui cea magică și atot-pătrunzătoare și, ce să vezi? Chiar în aceeași clipă, acesta începu să funcționeze, stingându-și lampa cea roșie și aprinzând-o pe cea verde.

Misteriosul domn X traversă strada, pentru ca, odată ajuns pe partea cealaltă, mintea să-i fie fulgerată de gândul că parcă tot mai bine ar fi fost dacă și-ar fi concentrat nebănuita și nemărginita lui forță în altă direcție.

Undeva, la câțiva metri mai în față, șontăcăia o bătrână adusă de spate. Ce mai, aproape cocoșată. Mâna stângă îi era încleștată pe mânerul unei umbrelor deschise deasupra capului, în timp ce de brațul drept îi atârna o ditamai sacoșă de cumpărături.

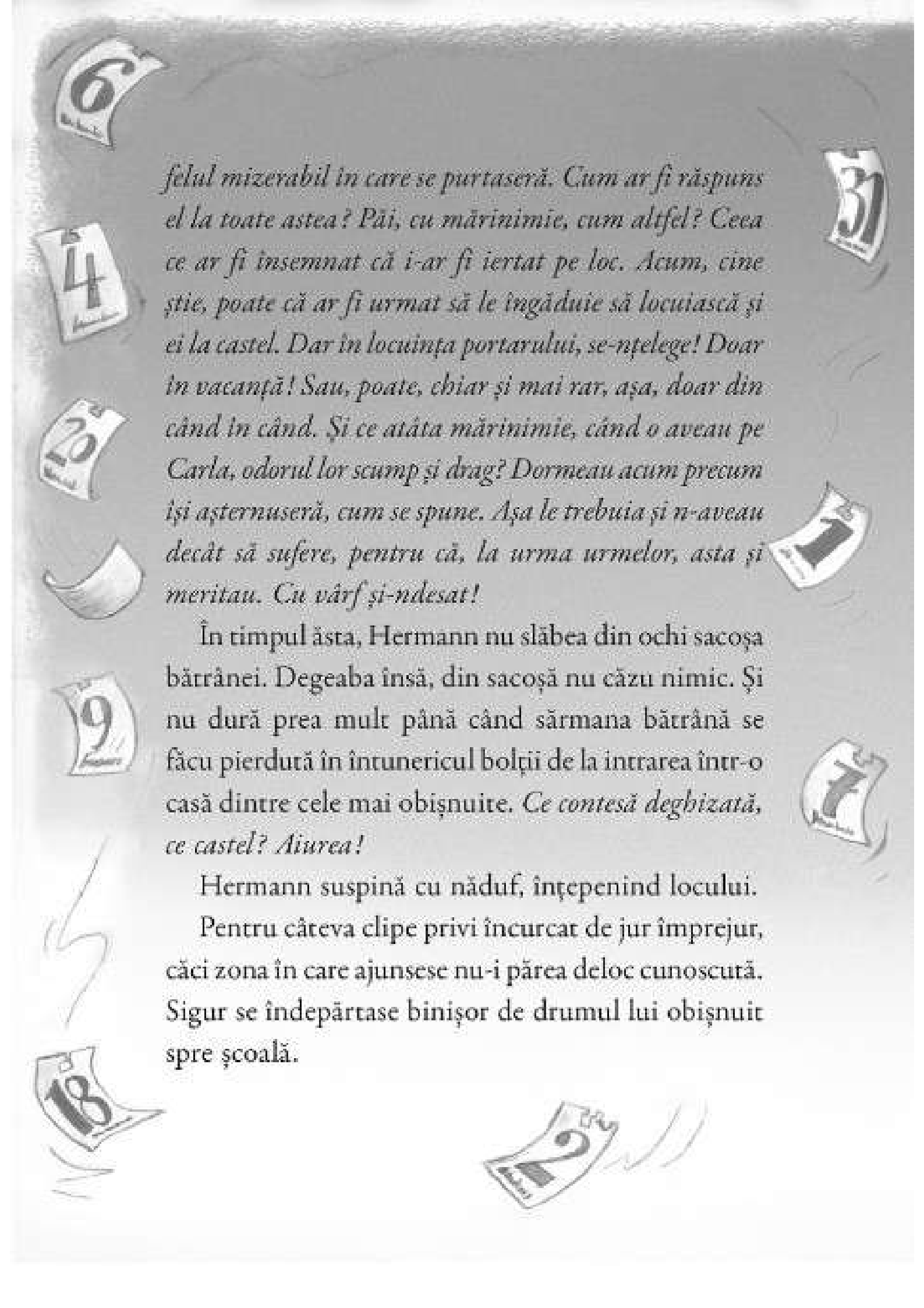
Hermann îi luă și bătrânei urma, cercetând-o insistent, chiar îngrijorat.

Și când te gândești cât de ușor putea să-i scape femeii ceva din sacoșa aia. Ceva care i-ar fi fost chiar de mare trebuință, cum ar fi o bancnotă, să zicem una de o mie de mărci. Nici măcar n-ar fi prins de veste. Și, asemenea ei, n-ar fi observat lucrul ăsta nici ceilalți trecători. Iar bancnota ar fi fost măturată de șiroaietele de apă și trimisă către vreo gură de canal din preajmă. Și cam asta ar fi fost, nu? Singurul și cel mai de preț bun al sârmanei bătrâne! Dar, nu-i așa, lucrul ăsta îngrozitor nu trebuia lăsat să se petreacă. Imediat ce s-ar fi întâmplat așa ceva, cineva ar fi trebuit să se repeadă și să culeagă bancnota și, cum altfel, s-o înapoieze proprietarei.

Dar poate că, cu ocazia asta, ar fi ieșit la iveală că, de fapt, bătrâna nu era deloc o bătrână oarecare, iar îmbrăcămintea pe care o purta n-ar fi fost decât o deghizare. Și asta pentru că, în realitate, ar fi fost vorba despre o contesă trăind într-un castel plin de comori de tot soiul, cu o mulțime de trăsuri așteptând-o în curte și o armată de servitori mișunând de colo-colo. Ceea ce, vezi bine, ar fi explicat bancnota de o mie de mărci, cea despre care, naivul de el, își închipuise că se poate afla în sacoșa de cumpărături a unci sârmane bătrâne. Ce neghiob era!

Oricum, atunci când i-ar fi înapoiat bancnota cu pricina, ar fi ajuns să intre în vorbă, iar ea l-ar fi invitat la o ceașcă de cacao și prăjiturele, tocmai ca să-l cunoască mai bine. Ceva mai târziu, drept răsplată pentru cîntea de care dăduse dovadă, l-ar fi înfiat. Nu-i vorbă că, așa contesă cum era, n-avea urmași, dar nici alți moștenitori. Ei, și să te fii atunci viață: profesorii de la școală ar fi început să-l întâmpine cu plecăciuni dintre cele mai adânci și să i se adreseze cu cuvântul „alteță” sau ceva pe-acolo, în timp ce părinții ar fi început să se căineze amarnic pentru

*felul mizerabil în care se purtaseră. Cum ar fi răspuns
ei la toate astea? Păi, cu mărinimie, cum altfel? Ceea
ce ar fi însemnat că i-ar fi iertat pe loc. Acum, cine
știe, poate că ar fi urmat să le îngăduie să locuiască și
ei la castel. Dar în locuința portarului, se-nțelege! Doar
în vacanță! Sau, poate, chiar și mai rar, așa, doar din
când în când. Și ce atâta mărinimie, când o aveau pe
Carla, odorul lor scump și drag? Dormeau acum precum
își așternuseră, cum se spune. Așa le trebuia și n-aveau
decât să sufere, pentru că, la urma urmelor, asta și
meritau. Cu vârf și-ndesat!*

În timpul ăsta, Hermann nu slăbea din ochi sacoșa bătrânei. Degeaba însă, din sacoșă nu căzu nimic. Și nu dură prea mult până când sărmana bătrână se făcu pierdută în întunericul bolții de la intrarea într-o casă dintre cele mai obișnuite. *Ce contesă degbizată, ce castel? Aiurea!*

Hermann suspină cu năduf, înțepenind locului.

Pentru câteva clipe privi încurcat de jur împrejur, căci zona în care ajunsese nu-i părea deloc cunoscută. Sigur se îndepărtase binișor de drumul lui obișnuit spre școală.